

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 658/2021-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš č. k. 0 T 31/2020 z 3. marca 2021 a proti postupu Okresného súdu Veľký Krtíš v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 31/2020 a jeho uzneseniu z 20. septembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu bola 28. októbra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Veľký Krtíš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 0 T 31/2020 z 3. marca 2021 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 31/2020 a jeho uznesením z 20. septembra 2021 (ďalej aj „predmetné uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti a predovšetkým zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom č. k. 0 T 31/2020 z 3. marca 2021 uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení

účinnom v čase skutku (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 4 mesiacov so skúšobnou dobou na 1 rok a trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel akéhokoľvek druhu na 15 mesiacov. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 19. marca 2021. Ďalším uznesením okresného súdu č. k. 0 T 31/2020 z 20. septembra 2021 bolo rozhodnuté o tom, že sťažovateľ ako odsúdený zvyšok trestu zákazu činnosti uloženého mu rozsudkom okresného súdu č. k. 0 T 31/2020 z 19. marca 2021 vykoná. Sťažovateľ sa vzdal práva podať proti predmetnému uzneseniu okresného súdu (po jeho vyhlásení) sťažnosť podľa § 185 a nasl. zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov ako riadny opravný prostriedok a z tohto dôvodu aj predmetné uznesenie neobsahuje odôvodnenie a nadobudlo právoplatnosť 20. septembra 2021.

3. Sťažovateľ v zmätočne písanej ústavnej sťažnosti (z ktorej obsahu je aj v spojení so zisteniami ústavného súdu možné identifikovať predmet konania pred ústavným súdom) namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 0 T 31/2020 o podmienечnom upustení od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, ktoré malo trvať 4 mesiace a 9 kalendárnych dní, a to od 11. júna 2021 do 20. septembra 2021, čo má predstavovať ústavne neakceptovateľnú dobu konania a zakladať porušenie už označených práv. Z obsahu argumentácie sťažovateľa ďalej vyplýva, že nesúhlasí s právnym posúdením jeho žiadosti o podmienечné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti, keďže mu nárok na odpustenie zvyšku trestu zákazu činnosti vznikol vykonaním polovice uloženého trestu, ktorý síce v čase pred podaním žiadosti ešte nevykonal, ale stalo sa tak počas konania o žiadosti o podmienечné upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Taktiež vo veci konajúci okresný súd nevykonal žiadne dokazovanie týkajúce sa splnenia zákonných podmienok podľa § 69 ods. 1 Trestného zákona a v dôsledku negatívneho záveru vyplývajúceho z predmetného uznesenia okresného súdu sa sťažovateľ nemôže uchádzať o prácu ako vodič. Zhodnotením obsahu sťažovateľom predostretých námietok je zrejmé, že sa domáha preskúmania uznesenia okresného súdu č. k. 0 T 31/2020 z 20. septembra 2021 a jeho námietky obsahovo spadajú pod čl. 46 ods. 1 ústavy. V podanej ústavnej sťažnosti sa sťažovateľ domáha aj opätovného preskúmania rozsudku okresného súdu č. k. 0 T 31/2020 z 3. marca 2021 z dôvodu jeho nezákonnosti a posúdenia veci ústavným súdom. V rámci svojej argumentácie sťažovateľ taktiež uviedol, že nepodal proti predmetnému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, pretože má vedomosť, že Krajský súd v Banskej Bystrici takéto sťažnosti odmieta, a preto sa priamo obracia na ústavný súd. Sťažovateľ aj požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nedostatku peňažných prostriedkov na jeho zvolenie.

4. V závere podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ navrhol ústavnému súdu takto postupovať:

„Žiadam Ústavný súd SR uzatvoriť moju sťažnosť a preto sú dôvody uvádzanej sťažnosti pred Ústavným súdom SR podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku splnené, pričom Ústava bola porušená a zákon porušený v môj neprospech. A v môj neprospech Trestným rozkazom Okresného súdu. Okresný súd vo Veľkom Krtíši Sp. zn. 0T/31/2020, z 03. marca 2021 porušil nasledovné zákonom ustanovené práva a ústavné uznesenia zákona v zmysle vymenovaných

ustanovení zákonov pre trestný zákon a trestný poriadok a ďalšie/ie iný/é trestný/é zákon/y stále platný/é ku dátumu podania dovolania podľa: § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ďalej Okresný súd porušil zákon v ustanoveniach § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 8 Trestného zákona a § 58 ods. 2 Trestného zákona, § 61 ods. 3 Trestného zákona Č. 140/1961 Zb., č. § 165 ods. 1 Trestného poriadku, podľa § 415 ods.3 Trestného poriadku a § 417 Trestného poriadku.“

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1. K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu:

6. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

7. V nadväznosti na citované ustanovenie zákona o ústavnom súde ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných podmienok prijatia ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania ústavnej sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 175/2020).

8. Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd.

9. Napadnutý rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 19. marca 2021 a sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 28. októbra 2021, čo je zjavne po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 2 mesiacov, v dôsledku čoho je jeho ústavná sťažnosť v tejto časti oneskorená. Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť a sťažovateľovi táto lehota uplynula ešte pred podaním jeho ústavnej sťažnosti v listinnej podobe, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej oneskoreného podania.

II.2. K porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu:

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

11. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

12. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity

právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

13. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

14. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

15. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sa sťažovateľ vzdal práva podať sťažnosť proti predmetnému uzneseniu okresného súdu, a to z dôvodu, že „*súdy väčšinou zamietnu takéto sťažnosti*“. Z hľadiska štandardov vyplývajúcich z dohovoru sú relevantné východiská týkajúce sa vzdania sa práva dané samotnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej v prípade vzdania sa práva pôjde predovšetkým o vzdanie sa procesného práva (Albert and Le Compte proti Belgicku z 10. 2. 1983, sťažnosti č. 7299/75 a č. 7496/76, bod 35). Takéto vzdanie sa práva musí byť jednoznačné, nemusí však byť urobené písomnou formou (Borotyuk proti Ukrajine zo 16. 12. 2010, sťažnosť č. 33579/04, bod 80) a dotknutá osoba musí byť zároveň informovaná o tom, že právo, ktorého by sa mohla vzdať, má k dispozícii (Dorozhko a Pozharskiy proti Estónsku z 24. 4. 2008, sťažnosti č. 14659/04 a č. 16855/04, bod 49). Porušenie týchto štandardov sťažovateľ nenamieta a ich porušenie nezistil ani ústavný súd, a preto konštatuje, že sťažovateľ mu predkladá argumentáciu, ktorú mohol predložiť inému orgánu súdnej moci, a to Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ktorého právomoc predchádzala právomoci ústavného súdu. V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.3. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 34/2020, IV. ÚS 77/2020, IV. ÚS 576/2020, IV. ÚS 610/2020). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy, obdobne tak aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v relevantnej časti ustanovujú imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

17. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade všeobecnými súdmi) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05). Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza. Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05).

18. Okresný súd uznesením č. k. 0 T 31/2020 z 20. septembra 2021 právoplatne ukončil konanie o žiadosti sťažovateľa o podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť ústavnému súdu 28. októbra 2021, teda v čase, keď už bolo konanie o jeho žiadosti o podmieňané upustenie od výkonu zvyšku trestu zákazu činnosti právoplatne ukončené a k porušeniu ním označených práv tak už nemohlo dochádzať. Z uvedeného dôvodu ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III. Žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu

19. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

20. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

21. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

22. Z dôvodu odmietnutia sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), f) a g) zákona o ústavnom súde nie je splnená druhá podmienka pre postup ústavného súdu podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde, a to tá, že v právnej veci sťažovateľa nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. V dôsledku tohto záveru ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a sťažovateľom uplatnenému nároku na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel. Tým je zároveň subsidiárne daný vo vzťahu k výroku I uznesenia aj dôvod na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. decembra 2021

Libor Duľa
predseda senátu